

svårigheten att, äfven mot den bästa säkerhet uti jord och annan fastighet, erhålla penningeförsträckningar — svårigheter, hvilka sannolikt blifva större och större, derest icke lagstiftningen i detta fall kraftigt mellanträder. Det är en sådan mellankomst jag nu påpekar, då jag värdsamt föreslår,

att Riksdagen för sin del beslutar en författning, hvarigenom förklaras, att hvad 9 Kap. 6 § Handels-balken och Kongl. Förordningen af den 13 Sept. 1864 innehåller, angående förbud att taga eller låta förskrifva sig högre ränta än sex för hundra om året, upphört att vara gällande.

Julius Lindström.

N:o 51.

Af Herr Pehr Ericsson: Om gästgifveri-, håll- och reserv-skjutsens skiljande från jordbruket samt om anslag för härtill erforderliga medel.

En fråga, som vid så många föregående riksdagar varit föremål för Rikets Ständers pröfning och som oupphörligt kommer att förnyas, tills den blifvit löst på ett tillfredsställande sätt, är onekligen frågan om skjutsninsbesvärets ordnande. Detta besvär, som räknar sin uppkomst från våldsgästningens dagar, har under tidernas längd blifvit allt mer och mer orättvis och betungande i samma mån, som myntvärdet fallit, utan någon deremot svarande förhöjning i skjutslegan, äfvensom de resandes antal mångdubblats genom industriens utveckling och folkmängdens fortgående tillväxt. Huru ojemnt detta onus trycker, finner man, då vid åtskilliga skjutsstationer entreprenaden öfvertagits utan någon ersättning af de skjutsskyldige, då denna ersättning deremot vid andra stationer uppgått till 2 à 300 Rdr, ja till och med ända till 480 Rdr per mantal. I samma mån som jernvägsanläggningarne inom vårt land fortgå, visa sig missförhållandena ännu mera, alldenstund de, som lyckats få jernvägar inom sina orter, derigenom till det mesta blifvit befriade från detta onus. Då det knappt finnes något onus som så ojemnt och orättvist hvilar på en del af den Svenska jorden som skjutsskyldigheten, faller det sig besynner-

ligt att detta besvär ej längesedan här i Sverige, liksom i de flesta Europas stater, blifvit ett Statens åliggande. Man invänder väl att den erforderliga summan skall blifva för stor att bäras af Statsverket i dess helhet, men huru mycket mera betungande måste den då ej vara, när den måste bäras ensamt af ej fullt hälften af den i mantal satta jorden, eller af 31,615 mantal, då deremot 34,610 mantal äro derifrån befriade.

Skjutsningsbesvärets historiska tillkomst, det tryckande i denna servitut ej blott för den enskilde jordbrukaren, utan äfven för jordbruket i dess helhet, de orättvisor, hvartill detta besvär föranleder och hvilka ovilkorligen måste förblifva förknippade med detsamma, så länge skjutsningsskyldigheten i sin nuvarande form kvarstår; allt detta har så fullkomligt blifvit skildradt vid 1856—1858 års riksdag af Allmänna Besvärs- och Ekonomi-Utskottet i dess betänkande N:o 110, vid 1860 års riksdag af Sammansatta Stats- samt Allmänna Besvärs- och Ekonomi-Utskottet i dess utlåtande N:o 8 samt vid 1863 års riksdag af Sammansatta Utskottets betänkande N:o 21, så att något vidare ordande derom tycks vara öfverflödigt.

Under förhoppning att Riksdagen tager denna fråga i noga öfvervägande, får jag vördsamt föreslå,

att gästgifveri-, håll- och reservskjutsen skiljes från jordbruket och öfvertages af Staten samt att Riksdagen dertill måtte anslå erforderliga medel.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1867.

Pehr Ericsson
från Gelleborgs län.

N:o 52.

Af Herr **Pehr Ericsson**: Om ändring af hvad 26 Kap. 4 § Byggningsbalken stadgar rörande byggnadsskyldighet af tingshus och häradshäkte.

Vid sistlidne riksdag väcktes af mig en motion om förändrade grunder för häradets skyldighet att bygga och underhålla tingshus och häradshäkte, hvilken framställning likväl ej lyckades vinna bifall, men då jag anser den hafva så mycken billighet och rättvisa för sig, vågar jag åter förnya densamma.